

Oprettet: mandag, 1. juli 2013 21:47

Skrevet af Jakob Nors

Hjælp, min kone vil have en MX-5....

Egentlig kan erhvervelsen af vores MX-5 næsten betegnes som et impuls køb. Min kone havde gennem de sidste mange år jævnligt sagt, at når drengene en dag var flyttet hjemmefra, så skulle hun have en MX-5'er!

I 2012 fik vi solgt vores hus på landet og flyttede (2,5 km) til en lille by, stadig på landet, men dog så tæt på skolen at drengene selv kan gå til og fra.

Da behovet for at kunne have to børn med i begge biler ikke længere var så presserende, kom der igen ytringer fra fruens side omkring en MX-5. Jeg kiggede så lidt på hvad der var til salg på nettet, og kunne jo godt se, at det ville blive en model med nogle år på bagen, hvis det skulle hænge sammen økonomisk.

Ærlig talt, så havde jeg på det tidspunkt haft adskillige gamle biler (ikke "gamle" som i klassikere, men som i billigt indkøbte der bare skulle holdes kørende). Jeg havde selv skruet lidt på dem for at holde dem kørende, og ganske typisk for den slags biler, var det som regel om vinteren i halvmørke og frostvejr i perlegruset, og det var ikke lige noget jeg savnede.

Jeg var derfor lidt skeptisk overfor at vi skulle skille os af med Swiften fra 2006 til fordel for en måske 15 år gammel bil, men OK, hvad gør man ikke for husfreden, så jeg kiggede lidt mere.

En af de første jeg faldt over var en hvid Miata NB'er importeret fra Californien i 2010. Jeg havde hørt, at man skulle være opmærksom på rust, så derfor lød det jo lovende, at den aldrig havde set saltede veje. Desuden var vi begge ret begejstrede for den hvide farve og det beige interiør.

Jo mere jeg kiggede på den, des mere blev de gamle drengedrømme om en sportsvogn, der grundet klapvogne og autostole var blevet noget fortrængt, vækket til live igen. Hvad der indtil nu havde været en sjov tanke, blev nu pludselig en reel mulighed. Lige en time-out! Kan det nu lade sig gøre med børnene (7 og 11 på det tidspunkt), og er det ikke lidt ufornuftigt og hvad gør man om vinteren ?

Gør det mens du kan

Her springer vi så lige tilbage til 2010, hvor jeg var ude for en oplevelse der har ændret mit livssyn en del.

Jeg havde været i Silkeborg og spille golf med nogle kolleger (pragtfuld bane i øvrigt), og på vej hjem mod Djævleøen igen, på motorvejen lige efter Vejlefjord broen, sidder jeg og blunder lidt efter at have været tidligt oppe og gået 18 huller.

Det gør min kollega desværre også, hvilket er uheldigt da han styrer bilen, og det næste jeg oplever er en "klonk" lyd og ser en anden bil helt tæt på lige foran os. Min første tanke er, at vi er kørt ind på en rastepads og har ramt en parkeret bil, men derefter hører jeg hylende dæk og ved så at der er noget helt galt.

Vi har ramt en forankørende og vores kofanger hænger fast på den anden bils hængertræk (vi er jo i Jylland) og begge biler er kommet i slinger. Jeg mærker, at vi drejer 360 grader rundt, og pludselig giver det et ryk og jeg ser græs komme piskende forbi min siderude. Bilen har ramt en høj kant, der hvor nødsporets asfalt slutter, og det gør at den tipper om på højre side og fortsætter ca. 20 meter på siden.

Jeg tænker, at det nok ikke kan fortsætte på den måde og forbereder mig på et brag og glas fra forruden og om lidt kommer det til at gøre ondt, men pludselig bliver der helt stille. Ingen glasskår, ingen airbags, ikke noget der gør ondt nogen steder. Vi ligger stadig på højre side, men kan løsne vores seler og kravle op gennem venstre dør. Vi er stoppet en meter fra den forankørende bil, der utroligt nok også er havnet på siden.

Lige så utroligt er der gudskelov ingen personer er kommet noget til, udover naturligvis at være rystede, hverken i bilen foran eller i vores.

Efter den oplevelse, tænker jeg over hvor lidt der i grunden skulle til for at det var gået helt galt. Hvis vi havde ramt autoværnet i stedet med risiko for påkørsel bagfra, hvis der ikke havde været en vold og bilen var fortsat med at trille rundt, hvis det var sket 300 meter længere fremme hvor der var bropiller. Man får øjnene op for, hvor hurtigt ens liv kan ændre sig og at man ikke har nogen sikkerhed for, at "det kan jeg altid gøre senere" også er muligt.

Første møde

Men tilbage til sommeren 2012 hvor jeg, med ovenstående hændelse i baghovedet og min kone på benene efter en operation for diskusprolaps, tænker at det måske nok alligevel er tidspunktet til en sportsvogn nu, hvor vi er raske og kan komme ind og ud af sådan en lav bil ved egen kraft.

Jeg laver en aftale med sælgeren af den hvide NB, og kører (alene) en tur til ham og kigger på den. Jeg ved på det tidspunkt ikke ret meget om MX-5'ere (udover at der vist er 1.6'ere og 1.8'ere i det segment jeg kigger i) og har aldrig prøvet at køre i en. Da vi står og kigger på den, er jeg helt solgt bare ved synet af den, og tænker "hvis jeg sætter mig ind i den, så køber jeg den!". Og ganske rigtigt, vi tog en prøvetur og jeg havde gevaldig svært ved at skjule smilet da jeg sagde, at jeg lige ville tænke over det.

Dagen efter ringer jeg så og siger, at vi gerne vil købe den og hente den et par dage efter. Min kone, som jo egentlig var den der ville have en MX-5'er, havde på det tidspunkt ikke set eller kørt den, men hun var frisk.

Vi hentede den en søndag, og om tirsdagen skulle vi fem dage til Tyskland. Vi overvejede kraftigt muligheden for at lade børnene blive hjemme, så vi kunne køre i nyrehvervelsen, men besluttede os dog og tog familieslæden.

Stadig konens MX-5'er ?

Efterfølgende, har det været muligt for os at beholde Swiften, så MX-5'eren udelukkende er en sommerbil der opstaldes for vinteren. Det betyder så også, at det pludselig er blevet sjovt at skrue på den, da man ikke er afhængig af at den skal være kørende næste dag. Samtidig har den en opbygning der gør, at man kan lave mange ting på den selv.

I påsken kastede jeg mig således ud i at skifte kaleschen, da den var godt mør, og var indrømmet lidt bekymret på dette tidspunkt i operationen:

...men efter et par dage med god tålmodighed gik det:

Sådanne små succeser kombineret med hvor sjov den er at køre i og hvor godt man mentalt har af at køre en tur med kluden nede, gør at vi bestemt ikke har fortrudt købet af den.

Og hvem kører så i den? Tjah, officielt er det jo min kones bil, men indtil videre har jeg da været så heldig at kunne låne den til flere Maglesø ture, til Gavnø Classic og til en Track Day på Jyllandsringen.....indtil jeg får min egen en dag